

[Hartel.]

Societetets Komité, der har været offentliggjort. Der siges her paa anden Side i denne Skrivelse følgende:

„Importen fra Tyskland maa gives fri. Intet mindre er tilstrækkeligt. Naar man stadig hører, at Importører nægtes Indførsel af tyske Varer, og der i Dag stadig ydes Betaling for tyske Attester, som derfor er Genstand for Handel, turde al Diskussion om, hvorledes Handelen paa Tyskland skal gribes an, være udelukket.“

Det vil sige, at endnu i Maj Maaned var man ikke kommet videre, end at der efter Grossistsammenslutningens Udtalelse her fandt Handel Sted med Attester paa Tyskland. Det vil med andre Ord sige, at der var en Rationering af Importen, saaledes at det var muligt at opnaa en Opgæld paa disse Attester. Det er beklageligt, og det vidner ikke om, at man paa det Tidspunkt havde Vilje til at skride til en Afvikling af Attestsystemet.

Efter de Udtalelser, der er fremsat i Dag, maa jeg gaa ud fra, at det nu er Hensigten, at man vil gaa over til fri Indførsel fra det tyske Marked, men nogen endelig Tilkendevivelse paa dette Punkt savner jeg paa nuværende Tidspunkt, idet Lovforslaget, navnlig i den ofte omtalte § 3, aabner vidtstrakte Muligheder for administrativt at ordne dette Forhold efter Forgodtbefindende.

Jeg skal nu omtale en Række Enkeltheder i Lovforslaget.

I Henhold til Lovforslagets § 1 fritages Nationalbanken for Pligt til at købe Guld, men i § 7 staaer der, at alt Guld skal tilbydes Danmarks Nationalbank. Jeg ser ikke rigtig den logiske Sammenhæng mellem dette, at Banken paa den ene Side ikke skal købe Guld, og paa den anden Side skal de, der ejer Guld, være pligtige at tilbyde det til Banken. Det maatte da ogsaa være rimeligt, at Banken var pligtig til at overtage det Guld, som Folk er pligtige at tilbyde Banken.

I denne Forbindelse rejser sig ogsaa Spørgsmaalet om Nationalbankens Guldbeholdning. Jeg kunde ønske, at der i det mindste, om ikke paa anden Maade, saa ved et lukket Møde i Rigsdagen, kunde gives Rigsdagens Medlemmer Besked om, hvorledes det forholder sig med Nationalbankens Guldbeholdning, efterdi det ingen Hemmelighed er her i Salen, at der har gaaet alle Haande Rygter om denne Guldbeholdnings Skæbne. Og jeg ser ikke, at det er forsvarligt, at de Mænd, som er Medlemmer af

Rigsdagen, ikke er kendt med, hvorledes dette i Virkeligheden forholder sig.

Der rejser sig ogsaa det Spørgsmaal, hvem der skal have Lov til at importere. Der findes i Lovforslaget ingen Regler derom, kun den Bemyndigelse for Ministeren i Lovens § 3, som jeg omtalte. Saa vidt man kan forstaa, ophæves Importerbegrebet over for Tyskland for de Varers Vedkommende, vi kan faa ubegrænsede Mængder af, medens det opretholdes for de Varer, for hvilke Importmulighederne skønnes at være begrænsede enten ved Kontingentaftaler eller paa anden Maade, og over for de Lande, med hvilke der træffes Clearingordning. Og da der ikke findes nogen som helst lovfæstede Regler for Importens Fordeling, kan der opstaa en Række Konfliktsituationer som Følge af dette. Jeg ved ikke, om det skal forstaas saaledes, at enhver, der tidligere har importeret og agter at fortsætte dermed, skal have særlig Ret til de Importkvanta, der kan komme til Fordeling, eller hvorledes det skal forstaas. Det maa vel ogsaa være Mening, at naar den gamle § 8 om, hvem der har Adgang til at blive Ny-Importør, fuldstændig er forsvundet fra Lovforslaget, er der ikke nogen nærmere Adgang for nye Folk til at komme i Betragtning paa de Omraader, hvor en Begrænsning tilstræbes eller nødvendiggøres.

I Henhold til den gamle Lov Nr. 342 af 22. December 1937, saaledes som den senere er fornyet, varetoges Administrationen af Valutacentralen. Nu er denne overgivet til Handelsministeren alene, og der er ikke givet nærmere Regler for den; og denne Administration bliver altsaa nærmest ad libitum.

I Lovforslagets § 10 staaer: „Besværinger over de Afgørelser, der træffes af de i Henhold til § 9, 1ste Punktum, oprettede Organer, kan af vedkommende senest 8 Dage efter modtagen Underretning om Afgørelsen forlanges forelagt et af Ministeren for Handel, Industri og Søfart i dette Øjemed nedsat Nævn“, men det er mig ganske uklart, hvilke Organer der sigtes til i § 9, 1ste Punktum, idet Ordet „Organ“ aldeles ikke er nævnt i dette 1ste Punktum. Jeg mener, at dette har Krav paa en nærmere Opklaring under denne Forhandling.

Med Hensyn til den i § 12 foreskrevne Tavshedspligt for Erhvervsorganisationernes Repræsentanter, de forskellige Nævn, Raad, Udvalg og Kommissioner, som tænkes oprettet i Forbindelse med Lovens Administration — og jeg indskyder her, at denne Tavshedspligt ikke fandtes omtalt i den